

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 584/2011-30

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. decembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. S. F., M. zastúpenej Advokátskou kanceláriou M. a spol., s. r. o., B., vo veci namietaného porušenia základného práva zaručeného v čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 11 CoP/86/11-374 z 28. apríla 2011 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosť MUDr. S. F. **p r i j í m a** na ďalšie konanie.
2. **O d k l a d á** vykonateľnosť právoplatného uznesenia Krajského súdu v Bratislave č. k. 11 CoP/86/11-374 z 28. apríla 2011.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. júla 2011 doručená sťažnosť MUDr. S. F. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej Advokátskou kanceláriou M. a spol., s. r. o., Zámocká 5, Bratislava, vo veci namietaného porušenia

základného práva zaručeného v čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 11 CoP/86/11-374 z 28. apríla 2011, ako aj návrh na odloženie vykonateľnosti uznesenia krajského súdu č. k. 11 CoP/86/11-374 z 28. apríla 2011. Súčasne navrhla, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť uznesenia krajského súdu č. k. 11 CoP/86/11-374 z 28. apríla 2011.

Podaním doručeným ústavnému súdu 13. decembra 2011 svoje podanie doplnila.

Sťažovateľka v podstatnej časti sťažnosti uviedla:

«Napadnutým rozhodnutím Krajský súd v Bratislave, konajúc ako súd odvolací rozhodol o odvolaní sťažovateľa tak, že napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu, ktorým bol nariadený návrat maloletých detí sťažovateľa do miesta ich obvyklého pobytu, ktorým sú Spojené štáty americké, ako vecne správne potvrdil.

Všeobecné sudy vychádzali zo zistenia, že miesto obvyklého pobytu detí sú Spojené štáty americké, a sťažovateľ (matka maloletých detí) sa natrvalo usadila s maloletými deťmi na území Slovenskej republiky, a keďže neboli zistené podmienky pre odmietnutie návratu maloletých detí do miesta ich obvyklého pobytu v zmysle ustanovení čl. 13 písm. b/ Haagského Dohovoru (Oznámenie Ministerstva zahraničných vecí č. 119/2001 Z.z.), ďalej aj ako „Haagský Dohovor, tak nariadil návrat maloletých detí do miesta ich obvyklého pobytu.

Otec maloletých detí podal návrh na súdny výkon napadnutého rozhodnutia na Okresnom súde v Komárne, tento súd už v danej veci koná a sťažovateľa vyzval na dobrovoľné splnenie povinnosti...

A keďže podľa nášho presvedčenia Krajský súd v Bratislave ako „primárny ochranca práva“ (ktorý je prvotne povolaný, ale aj zodpovedný za ochranu a dodržiavania základných ľudských práv a slobôd) zlyhal v oblasti ochrany subjektívnych práv sťažovateľa (ktorý má v danom prípade aj ústavný rozmer), a to vydaním rozhodnutia (a hlavne nekonaním), ktoré vykazuje znaky maximálnej miery arbitrárnosti a svojvôle, a ktoré nemá legitímny základ, a kde ie extrémny nesúlad medzi právnymi závermi a skutkovým stavom,

a súčasne nim boli porušené aj základné práva sťažovateľa, tak tieto okolnosti zakladajú ingerenciu ústavného súdu v danej právnej veci. ...

Sťažovateľ v súlade s ustanovením § 50 ods. 1 písm. a) cit. zák. má za to, že Krajský súd v Bratislave vydaním napadnutého uznesenia, ako aj konaním, ktoré mu predchádzalo, porušil jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len ako „Dohovor“) a právo na rovnosť účastníkov podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy SR. ...

Sťažovateľ v odvolacom konaní podal odvolanie, ku ktorému sa písomne vyjadril otec. Táto skutočnosť jasne vyplýva z napadnutého uznesenia, keďže odvolací súd sa v napadnutom rozsudku odvolával na vyjadrenie otca k odvolaniu, ktoré podal sťažovateľ.

V odvolacom konaní nebolo nariadené odvolacie pojednávanie, a odvolací súd vyjadrenie otca k odvolaniu sťažovateľa ani nedoručil sťažovateľovi na vyjadrenie. Sťažovateľovi bolo teda znemožnené reagovať na právnu argumentáciu, ktorú uviedol odporca v odvolacom konaní. Postupom odvolacieho súdu bol sťažovateľ ukrátený na svojich procesných právach.

V uvedenom postupe vidíme porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných práv a ľudských slobôd, ako i porušenie čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, a to porušením práva na kontradiktórne súdne konanie.

Princíp kontradiktórnosti, ktorý podľa konštantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva je imanentnou zložkou spravodlivého súdneho konania: „... jedným z prvkov spravodlivého procesu v zmysle čl. 6 ods. 1 je jeho kontradiktórny charakter: každá strana musí zásadne mať možnosť nielen predložiť dôkazy a argumenty, ktoré považuje za nutné, aby jej požiadavky uspeli, ale aj zoznámiť sa s každým dokladom a pripomienkou predloženými súdu za účelom ovplyvniť jeho rozhodnutie a vyjadriť sa k nim. /Mantovanelli c. Francúzsko/.“ ...

Vo svetle vyššie uvedeného súd uzatvára, že nepreposlaním kópie písomného stanoviska žalobcov sťažovateľom im bolo uprené ich právo na spravodlivé prejednanie veci Najvyšším súdom.“

S ohľadom na uvedené skutočnosti máme preto (bez akýchkoľvek pochybností) za to, že odvolací súd porušil právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konania podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, keďže vo veci nie je sporné, že:

a/ otec sa vyjadril k odvolaniu sťažovateľa s cieľom ovplyvniť rozhodnutie Najvyššieho súdu SR (v uvedenom podaní bola predstretá právna argumentácia),

b/ odvolací súd (ani otec) nezaslal toto vyjadrenie sťažovateľovi na vedomie, aby sťažovateľ mohol pred vydaním rozhodnutia na toto rozhodnutie primeraným

spôsobom reagovať (o existencii tohto stanoviska sťažovateľ nemal žiadnu vedomosť),

c/ k uvedenému postupu došlo v odvolacom konaní, ktoré podal sťažovateľ, pričom na podanie tohto odvolania bol sťažovateľ oprávnený, a teda odvolanie v danej veci bolo prípustné.

Z odvolacieho rozsudku nesporne vyplýva, že odporca sa vyjadroval v tom smere, že v konaní o navrátení detí do ich obvyklého pobytu sú nepodstatné dôkazy, ktoré navrhovala matka (t.j. sťažovateľ), keďže tieto sú relevantné pre konanie o zverení detí, a nie pre toto konania, pričom podstatnú časť tejto argumentácie použil odvolací súd vo svojom odôvodnení. K tejto právnej argumentácii otca sa nemohol sťažovateľ vyjadriť, a to práve dôsledkom procesného postupu odvolacieho súdu. Intenzita porušenia práva na kontradiktórne súdne konanie sa zvyrazňuje v okolnostiach daného prípadu práve vtom, že v odvolacom konaní sa jednalo v poradí o prvé (a aj jediné) stanovisko otca, na ktoré nemohol sťažovateľ relevantným spôsobom reagovať; inými slovami povedané: nejednalo sa o ďalšie vyjadrenie otca v odvolacom konaní. V uvedenom postupe vidíme aj porušenie práva na rovnosť v súdnom konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy SR ako i čl. 6 ods. 1 Dohovoru, keďže protistrana disponovala svojím vyjadrením, ktorým sťažovateľ nedisponoval (citované Rozhodnutie Hudáková a ostatní proti Slovensku, bod 30).

Len tieto skutočnosti postačujú na to, aby Ústavný súd SR mohol uzavrieť, že takýmto postupom odvolacieho súdu došlo k porušeniu práva na kontradiktórne súdne konanie, ako i k porušeniu princípu rovností zbraní, a to bez ohľadu na to, či otec vo svojom vyjadrení uplatňoval novú právnu argumentáciu, t.j. či sa v danom prípade jednalo o tzv. prekvapivé rozhodnutie. Na tomto mieste sa žiada poznamenať, že odvolací súd svojím postupom, ktorým nezaslal sťažovateľovi na vyjadrenie stanovisko otca k jeho odvolaniu neporušil len

právo sťažovateľa na kontradiktórne súdne konanie, ale odňal sťažovateľovi ako účastníkovi konania možnosť konať pred súdom aj vydaním tzv. prekvapivého rozhodnutia. ...

Porušenie ústavného princípu rovnosti vidíme aj v tom, že časť vykonaných dôkazov, ktoré svedčili v prospech sťažovateľa opomenul alebo ich vyhodnotil zjavne arbitrárnym spôsobom (napr. stanovisko kolízneho opatrovníka). Zásada voľného hodnotenia dôkazov totiž neznamená, že súd bude konať na základe ľubovôle a bez relevantného zdôvodnenia odmietne, resp. opomenie časť vykonaných dôkazov m. m. I. ÚS 154/08).

V konaní matka navrhovala napríklad aj psychologické vyšetrenie svojich detí, a to najmä so zameraním na zistenie, či tu neexistuje vážne nebezpečenstvo, že návrat by dieťa vystavil fyzickej alebo duševnej ujme alebo ho inak priviedol do neznesiteľnej situácie, t.j. či v danom prípade neexistujú dôvody pre odmietnutie návratu maloletých detí do miesta ich obvyklého pobytu v zmysle čl. 13 písm. b/ Haagskeho Dohovoru.

Súd prvého stupňa v danom prípade uviedol lakonické odôvodnenie: „.....pretože v danom konaní pri rozhodovaní o návrate detí, súd neposudzuje možnosti rodičov a ich sociálne zázemie pre ich ďalšiu výchovu a starostlivosť o dieťa.“

K tomu odvolací súd po taktiež lakonicky dodáva (ovplyvnený pritom právnou argumentáciou otca, ku ktorému sa sťažovateľ nemohol riadne vyjadriť):

„Postavenie detí z tohto pohľadu sa stalo neistým, preto nebol dôvod na vykonanie ďalšieho dôkazu navrhnutého matkou, a to psychologické vyšetrenie detí v súvislosti s ich adaptáciou na nové prostredie na Slovensku. Účelom daného konania totiž nemá byť adaptácia detí na nové prostredie, ale návrat detí do krajiny ich obvyklého pobytu.“

Všeobecné súdy však v danom prípade vôbec nebrali do úvahy, že matka navrhovanými dôkazmi sa nesnažila preukázať adaptáciu detí na nové prostredie, ale práve existenciu dôvodov uvedených v čl. 13 písm. b/ Haagskeho Dohovoru.

V prílohe ústavnej sťažnosti prikladáme napr. správu zo psychologického vyšetrenia a pohovorov zo dňa 16.06.2011 Mgr. V. N., z ktorej napríklad vyplýva:

„Nedobrovoľný, resp. nútený návrat detí do USA by mohol priniesť so sebou pre maloleté deti vysoké riziko opakovanej traumy, čím by mohol ohroziť ich zdravý psychický vývoj.“

Obdobne zo správy pedopsychiatra MUDr. I. P. zo dňa 16.06.2011 vyplýva, že návrat maloletých detí by vyvolal duševnú poruchu.

Taktiež prikladáme aj potvrdenie z Právnej kliniky pre domáce násilie, z ktorej vyplýva, že matka spĺňa kritéria pre domáce násilie v Spojených štátoch amerických.

Postup všeobecných súdov, ktorí sa zjavne arbitrárnym spôsobom „vysporiadali“ s návrhmi na dokazovanie matky, je z ústavnoprávneho hľadiska neospravedlniteľný. Tieto dôkazy (zaobstarané matkou po právoplatnosti napadnutého rozhodnutia) zjavne odôvodňujú účelnosť dokazovania navrhovaného matkou. Všeobecným súdom totiž nič nebránilo tieto dôkazy vykonať, a tak zistiť skutkový stav, ktorý by bol dostatočný pre vydanie objektívneho rozhodnutia vo veci, keďže tieto mali priamy vplyv na výsledok napadnutého rozhodnutia. K takýmto vykonávaným dôkazom by sa mohol nakoniec vyjadriť aj otec ako i ostatní účastníci konania.

Taktiež sa všeobecné súdy dostatočne nevysporiadali s ďalšími okolnosťami uvádzanými sťažovateľom, čím svoje rozhodnutie náležité neodôvodnili, v čom je potrebné vidieť porušenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Sťažovateľka napríklad uvádzala, že v krajine „obvyklého pobytu“ maloletých detí má len turistické vízum, manžel má len pracovné vízum, a preto Spojené štáty americké nemôžu byť považované za krajinu obvyklého pobytu maloletých detí. Všeobecné súdy v danom prípade prijali absurdnú konštrukciu, že za krajinu obvyklého pobytu považovali len miesto doterajšieho pobytu maloletých detí bez toho, aby sa zaoberali tým, či rodičia alebo osoby, ktorým svedčia opatrovnícke práva, mali v mieste obvyklého pobytu maloletých detí oprávnenie na pobyt. Úvahy všeobecných súdov sú tak absurdné, že v zmysle ich logiky rozhodovania by sa nariadil návrat do miesta obvyklého pobytu aj v tom prípade, ak by obidvaja rodičia nemali oprávnenie na pobyt v mieste ich trvalého pobytu, postačili by len to, že maloleté deti sa tam doteraz zdržiavali. Z tohto pohľadu nie presvedčivo vyznieva argumentácia odvolacieho súdu, že sťažovateľ sa môže „vrátiť do USA a tam doriešiť vzťahy“, keďže sťažovateľ nemá oprávnenie na riadny pobyt v USA, a preto sa nemôže vrátiť do USA a doriešiť vzťahy. V uvedených súvislostiach chceme zvýrazniť, že nepopierame legitímne právo všeobecných súdov na vytváranie ich právneho názoru, ale namietame, že ich rozhodnutie musí byť odôvodnené natoľko, aby im nerozumel len súd, ktorý rozhodnutie vydal, ale aby bolo pochopiteľné aj účastníkovi konania. Dôvody, ktoré viedli všeobecné

súdy k odmietnutiu dokazovania, sú však zjavne nepochopiteľné, a preto napadnuté rozhodnutie z ústavnoprávneho hľadiska nemôže obstáť.

Sťažovateľovi nedá neuviesť, že všeobecné súdy boli v otázkach dôkaznej povinnosti a dôkazného bremena ovplyvnené (resp. inšpirovaný názorom), že sťažovateľ je povinný v konaní preukazovať, že tu existujú dôvody na nevydanie podľa čl. 13 písm. b/ Haagskeho Dohovoru. ...

Vo svetle uvedených úvah sa žiada poznamenať, že hoci jeden z maloletých detí má už dvanásť rokov, tak ani prvostupňový súd, ani súd odvolací sa nezaoberali tým, či vzhľadom na vyspelosť tohto maloletého, nie je potrebné (aj s ohľadom na relevantné časti Haagskeho Dohovoru) zohľadniť stanovisko tohto maloletého. V uvedenom smere všeobecné súdy nepriniesli žiadne odôvodnenie, a preto napadnuté rozhodnutie nemôže z ústavnoprávneho hľadiska obstáť a mať za následok porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR...»

Sťažovateľka v doplnení sťažnosti z 12. decembra 2011 uviedla: „... prvej časti, prvej hlavy O.s.p. §9/{2} Krajské súdy rozhodujú ako súdy prvého stupňa (c) v sporoch týkajúcich sa cudzieho štátu, alebo osôb požívajúcich diplomatickej imunity a výsady ak tieto spory patria do právomoci súdov Slovenskej republiky.

Dňa 20.1.2011 sa Okresný súd v Bratislave I svojim uznesením č.: 1 P/266/2010-323, a dňa 28.4.2011 krajský súd v Bratislave svojim uznesením č. :11CoP 86/11-374 rozhodol vyhovieť návrhu MUDr.J. A. F. P.,..., bytom 1000 USA k navráteniu maloletých detí:

O. A. F.,... A. E. F.,... R. Á. F.,...

do miesta obvyklého pobytu do Spojených štátov amerických.

Dňa 31.5.2011 MUDr. J. A. F. P., bytom USA podal návrh na odňatie detí matke MUDr. S. F., odovzdanie otcovi s účelom návratu do Spojených štátov amerických.

Súčasne právny zástupca otca JUDr. I. G. vyzval matku k odovzdaniu detí otcovi s účelom vycestovania do Spojených štátov amerických.

Okresný súd Komárno svojim uznesením č.:12Em/2/2011-21 dňa 10.6. 2011 vyzval matku maloletých detí , aby sa dobrovoľne podrobila uzneseniu Okresného súdu Bratislava I k návratu detí do krajiny obvyklého pobytu.

Sťažovateľka, MUDr. S. F. podala dňa 01.07.2011 na Ústavný súd Slovenskej republiky Ústavnú sťažnosť podľa čl. 127 Ústavy slovenskej republiky vo veci porušenia práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl.46 ods.1 Ústavy SR, čl.48 ods.2 Ústavy SR a čl.6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rovnosť v súdnom konaní podľa 47 ods.3 Ústavy SR a čl.6 Dohovoru o ochrane základných práv a ľudských slobôd.

Sťažovateľka tiež podala žiadosť o odloženie exekúcie súdneho rozhodnutia na Okresný súd v Komárne dňa: 4.7.2011.

Okresný súd Komárno návrh matky na odklad výkonu rozhodnutia zamietol uznesením č.k.: 12Em/2/2011-65 dňa: 10.6.2011.

Týmto žiadam Ústavný súd Slovenskej republiky v zmysle § 55 čl.2 štvrtého oddielu Zb. zákonov č.38/1993 o urýchlený odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia Okresného súdu Bratislava I č. 1 P/266/2011-323 zo dňa 20.1.2011 a uznesenia Krajského súdu v Bratislave , č. 11CoP 86/11 -374 zo dňa 28.4.2011 o navrátení detí do Spojených štátov, pretože nie je to v rozpore s dôležitým verejným záujmom, a výkon rozhodnutia by znamenal pre sťažovateľku nepomerne väčšiu ujmu, ako môže vzniknúť iným osobám pri odložení vykonateľnosti.

Ďalej žiadam Ústavný súd o doplnenie ústavnej sťažnosti v zmysle §31(4) tretej časti prvej hlavy Zb. zákonov č.38/1993, a §114(2) O.s.p. o:

prvý oddiel čl. 1: 2 Slovenská republika uznáva a dodržiava všeobecné pravidlá medzinárodného práva, medzinárodné zmluvy, ktorými je viazaná, a svoje ďalšie medzinárodné záväzky.

druhý oddiel čl.19: 1 každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.

druhý oddiel čl.23: 1 sloboda pohybu a pobytu sa zaručuje.

druhý oddiel čl.23: 4 každý občan má právo na slobodný vstup na územie Slovenskej republiky. Občana nemožno nútiť, aby opustil vlasť, a nemožno ho vyhostiť.

Sťažovateľka vo svojej ústavnej sťažnosti uviedla, že maloleté deti a ona - všetci občania Slovenskej republiky boli na svojich ľudských právach zkrátený rozhodnutím okresného a krajského súdu Bratislava. Dôvod je ten, že súdy vo svojom rozhodovaní nebrali v zreteľ skutkovú podstatu konkrétneho prípadu, a priložené dôkazy, ktoré

demonštrovali, že manželstvo v USA bolo rozhárané, že ekonomické pomery nestačili pokryť finančné potreby rodiny, že otec nebol dostatočnou podporou pre deti a matku. Manžel v súčasnosti rodinu finančne nepodporuje, neberie v zreteľ žiadosť rodiny ostať s matkou a na Slovensku, tým nezabezpečuje kontinuitu ich ekonomickej a psychickej stability, napriek k tomu, že obidvaja rodičia majú pevný štatút na Slovensku, kým v Spojených štátoch ani jeden rodič nemá pevné zázemie. ...

MUDr. S. F. je presvedčená, že vyčerpala všetky možnosti zvrátenia rozkladu manželstva, ktorý je nevyhnutný, preto na rozvodu manželstva a na zverení maloletých detí do vojej starostlivosti trvá.

Vo Spojených štátoch amerických - v štáte M. - pred rozvodom manželstva je potrebná jednoročná separácia – t. j. oddelené bývanie rodičov predchádzajúci rozvod manželstva, pritom vyživovacia povinnosť manžela voči manželke pretrváva. Keďže sťažovateľka pri návrate do Spojených štátov amerických zamestnanie by nemala, jej existencia by bola ohrozená, závislá na manželovi. Takže bolo by navrátené status quo, presne ako to nesprávne aj okresný súd a krajský súd Bratislavy navrhuje, keďže na základe výpovede svedkov, potvrdenia z organizácie proti násiliu spáchaného na ženách- H. R.-, finančného rozboru potrieb rodiny robené rozvodovým právnikom v USA Mr. S. A. rodina vo Spojených štátoch žila na pokraji biedy, pretože neodvratiteľné výdaje /hypotéka, pôžičky, režijné/ prevyšovali ich príjmy. Tato situácia už samotná by viedla k psychickej a fyzickej /zdravotnej/ ujme na deťoch. Navyše dochádzalo k psychickému a ekonomickému zneužívaniu rodiny otcom, vlastne aj tým, že nepodporil ich snahy o zlepšenie situácie rodiny.

Tvrdenia MUDr. J. A. F. P. v tom smere, že by manželku vo Spojených štátoch amerických podporil sú nepravdivé, ako o tom svedčí aj fakt, že po uznesení Okresného súdu Bratislava I a krajského súdu Bratislava vyzval matku k odovzdaniu detí s účelom odcestovania do Spojených štátov amerických, bez úsilia podporiť sťažovateľku, aby s deťmi aj ona cestovala, alebo ponúknuť jej takúto možnosť.

Pochopiteľne neexistuje možnosť dokazovania, ohľadne toho čo by sa po návrate rodiny do Spojených štátov udialo, ale na základe horeuvedených skutočností je zreteľné, že k psychickej ujme detí by opäť došlo, takže vlastný návrat by tento fakt potvrdil.

Svojím rozhodnutím súdy Slovenskej republiky podporujú MUDr. J. A. F. v neetickom, a nezodpovednom spávaní voči svojej rodine, konajú tak v rozpore so zákonom Slovenskej republiky o rodine, Zb. Zákonov č.36/2005, tretia hlava §18 a §19.

Rozhodnutie súdov Slovenskej republiky je v rozpore so samotným Haagským dokumentom Dohovoru o občianskoprávných aspektoch medzinárodných únosov detí (z 25.októbra 1980, ktorú Slovenská republika ratifikovala 1.-ho februára 2001), a to §13,§20 a§30. ...

Týmto je rozhodnutie súdov Slovenskej republiky v rozpore aj s ústavou Slovenskej republiky.

Ďalej v zmysle prvej časti, prvej hlavy O.s.p. §9/{2} Krajskú súdy rozhodujú ako súdy prvého stupňa (c) v sporoch týkajúcich sa cudzieho štátu, alebo osôb požívajúcich diplomatickej imunity a výsady ak tieto spory patri do právomoci súdov Slovenskej republiky.

Preto sa domnieva sťažovateľka, že podľa čl. 127 Ústavy slovenskej republiky vo veci porušenia práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl.46 ods. 1 Ústavy SR, čl.48 ods.2 Ústavy SR a čl.6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rovnosť v súdnom konaní podľa 47 ods.3 Ústavy SR a čl.6 Dohovoru o ochrane základných práv a ľudských slobôd, popri nesprávnom posudzovaní návrhu MUDr. J. A. F. P. bola porušená aj PRÍSLUŠNOSŤ súdov.

Okrem toho a predovšetkým, sťažovateľka sa domnieva, že samotný Haagský dohovor o aspektoch medzinárodných únosov detí je stigmatizujúci, keďže označuje vlastnú matku maloletých detí, zodpovednú za ich budúcnosť a výchovu, ktorá sa svojim rozhodnutím chcela ubezpečiť, ako aj zabezpečila lepšie životné podmienky pre maloleté deti, ktorá ku svojmu rozhodnutiu opustiť Spojené štáty bola okolnosťami a v dôsledku enspolupráce manžela prinútená, za kriminálnika keď neprávom posudzuje už samotný názov dokumentu za ÚNOS. “

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo sťažovateľa MUDr. S. F. podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, čl. 47 ods. 3 Ústavy SR, čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd Uznesením Krajského súdu v Bratislave, č. k.: 11CoP/86/11-374 zo dňa 28.04.2011 a konaním, ktoré mu predchádzalo, porušené bolo.

2. Zrušuje sa v plnom rozsahu Uznesenie Krajského súdu v Bratislave, č. k.: 11 CoP/86/11-374 zo dňa 28.04.2011 a vec sa vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie, aby v nej znovu konal a rozhodol.

3. Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť sťažovateľovi MUDr. S. F. do 15 dní od doručenia tohto nálezu trovy konania na účet jeho právneho zástupcu Advokátska kancelária M. a spol., s.r.o.“

Sťažovateľka súčasne navrhla, aby:

„Vzhľadom na hroziacu možnosť výkonu napadnutého uznesenia (čo preukazuje aj výzva Okresného súdu v Komárne), berúc náležitý zreteľ na to, že záujem maloletých detí bude v danom prípade vážne narušený výkonom napadnutého rozhodnutia, sťažovateľ v súlade s ustanovením § 52 ods. 2 Zákona č. 38/1993 Z. z. v znení neskorších predpisov vydal nasledovné DOČASNÉ OPATRENIE:

Odkladá vykonateľnosť Uznesenia Krajského súdu v Bratislave, č. k.: 11CoP/86/11-374 zo dňa 28.04.2011 až do právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci samej.“

V doplnení sťažnosti z 13. decembra 2011 sťažovateľka navrhla, aby:

„1. Ústavný súd Slovenskej republiky vyhovel žiadosti MUDr. S. F. o urýchlený odklad výkonu uznesenia Okresného súdu Bratislava I č.:1P/266/2010-323 a krajského súdu Bratislava č.: 11CoP 86/11-374, kým sa Ústavný súd Slovenskej republiky nerozhodne o pôvodnej a dodatkovej sťažnosti sťažovateľky

2. Ústavný súd označil jednanie Okresného súdu Bratislava I za protiprávne, pretože pri určení príslušnosti súdu sa porušil zákon.

3. Ústavný súd vyhovel návrhu sťažovateľky MUDr. S. F. a označil uznesenie Okresného súdu Bratislava I a krajského súdu Bratislava za protiústavné a aby nariadil zmenu rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom konania ústavného súdu je sťažovateľkou namietané porušenie základného práva zaručeného v čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 11 CoP/86/11-374 z 28. apríla 2011.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistil, že sťažnosť sťažovateľky spĺňa všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania pred ústavným súdom predpísané v § 20 zákona o ústavnom súde, ako aj osobitné náležitosti, ktoré sú pre konanie o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb ustanovené v § 50 citovaného zákona, a pretože nie sú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde,

rozhodol o jej prijatí v tejto časti na ďalšie konanie v rozsahu, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto rozhodnutia.

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd rozhoduje o jej prijatí len vo vzťahu k základnému právu alebo slobode, porušenie ktorých sa ňou namieta. Rozhodovanie o tej časti návrhu, ktorou sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd zrušil napádané rozhodnutie všeobecného súdu a aby mu priznal úhradu trov právneho zastúpenia, nie je rozhodovaním o základnom práve alebo slobode. Z tohto dôvodu ústavný súd v rámci predbežného prerokovania o takýchto otázkach ešte nerozhodoval (I. ÚS 50/01).

K návrhu na vydanie dočasného opatrenia:

Sťažovateľka sa súčasne domáha, aby ústavný súd nariadením dočasného opatrenia odložil vykonateľnosť právoplatného uznesenia krajského súdu č. k. 11 CoP 86/11-376 z 28. apríla 2011: *„pretože nie je to v rozpore s dôležitým verejným záujmom, a výkon rozhodnutia by znamenal pre sťažovateľku nepomerne väčšiu ujmu, ako môže vzniknúť iným osobám pri odložení vykonateľnosti.“*

Podľa § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na návrh sťažovateľa rozhodnúť o dočasnom opatrení a odložiť vykonateľnosť napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ak to nie je v rozpore s dôležitým verejným záujmom a ak by výkon napadnutého rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu neznamenal pre sťažovateľa väčšiu ujmu, než aká môže vzniknúť iným osobám pri odložení vykonateľnosti; najmä uloží orgánu, ktorý podľa sťažovateľky porušil jej základné práva alebo slobody, aby sa dočasne zdržal vykonávania právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, a tretím osobám uloží, aby sa dočasne zdržali oprávnenia im priznaného právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom.

Podľa § 52 ods. 3 zákona o ústavnom súde dočasné opatrenie zaniká najneskoršie právoplatnosťou rozhodnutia vo veci samej, ak ústavný súd nerozhodne o jeho skoršom zrušení.

Podľa § 52 ods. 4 zákona o ústavnom súde dočasné opatrenie možno zrušiť aj bez návrhu, ak pominú dôvody, pre ktoré sa nariadilo.

Návrh na rozhodnutie o dočasnom opatrení sťažovateľky, a to na odloženie vykonateľnosti napadnutého právoplatného rozhodnutia krajského súdu, nie je v rozpore s dôležitým verejným záujmom. Neodloženie vykonateľnosti by mohlo spôsobiť nezvratnú situáciu a ujmu na majetku sťažovateľky, čím by mohli byť porušené jej základné práva a slobody. Keďže odložením vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia nehrozí nebezpečenstvo vzniku škody ani iným dotknutým osobám, ústavný súd odložil vykonateľnosť právoplatného uznesenia krajského súdu č. k. 11 CoP 86/11-376 z 28. apríla 2011 tak, ako to je uvedené v bode 2 výroku tohto rozhodnutia.

Na základe uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. decembra 2011